

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.

1643.

1. Briccius, Gregorius: Commentationis ad locum juris . . .
in l. possideri 3 § ex contrario 5 ff de acquis. vel. amittend.
possession.
2. Briccius, Gregorius: Commentationis ad locum juris
in l. possideri 3 § ex contrario 5 ff de acquis. vel.
amittend. possession. partim I membrum 4.
3. Buccerus, Jo. Mauritius: Explicatio Maximas seu Consilii
for regias. in Dione l. 52.
4. Amegras, Joh. Carolus: Explicatio l. quodcumque 15 C
de rei vind.
5. Barozis, Martinus: De mora delictoris
6. Rehhan, Johann: De tutela et cura, et methodum
Inst. j. civ. tractata.
7. Schizius, Melchior: De respiratione III.
8. Schizius, Melchior: De respiratione II.
9. Schizius, Melchior: De respiratione I.
10. Tabor, Joh. Wlfr: Analysis l. 20 Cod. l. 20: Ubi de
hereditate agatur vel ubi heredes scripti in possessionem
nulli postulare debeant.

1643.

11. Taber, Joh. Wl. : De jure emphiteutico occasione
lit. digestor : si ager rectorialis et. Cod. de jure emphy-
teutico

1649.

1. Preizer, Johann : De jure retentionis
2. Gumbel, Johann Sebastianus : De jure hypothecario
3. Maseri, Johann Christoph : De obligatione institorum
sive factorum, an et quotiens illi ex contractibus nomine
dominorum celebratis in sua persona et bonis propriis
tenentur
4. Schroeder, Henricus : De compensationibus
5. Taber, Joh. Wl. : De dubitatis jure Saxon.
et abiesem in imperio provincialium recepto
6. Taber, Joh. Wl. : De jure immunitatis et impromis
a gravi metatorum onere.
7. Taber, Joh. Wl. : De praesidiis et palliis vis ribis
rum per calamitates bellicas ad incitas redactorum

1644

8. Taber, Joh. Vllv : De expensis
9. Zeller, Johanns Moricus : De charta blanca
10. Ziegler, Hieronymus : De descriptione appellacionis

1645

1. Boderus, Wolfgang Theodorus : De comatu punitio
2. Frid, Johannes Theobaldus : De jure viduitatis
3. Reuber, Johannes : De injuriis
4. Reichhelm, Hieronymus Sigfrid : De cautionibus
5. Taber, Joh. Vllv : De modo usurarum
6. Thabor, Joh. Vllv : De annuis reditibus.

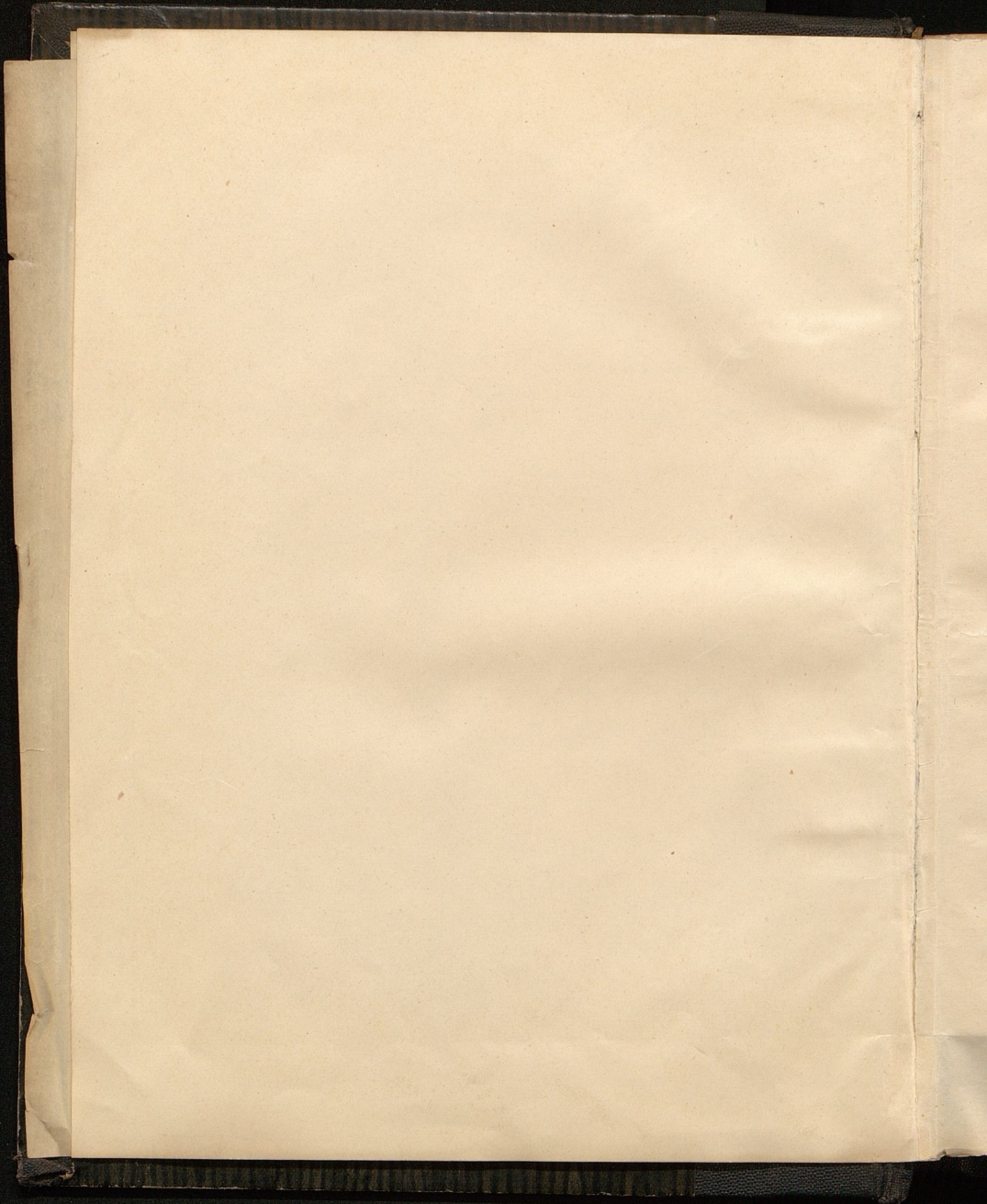
[Faint, illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

COMMENTATIONIS

Ad locum sive fundamentum PLEBIS

in Ecclesia Catholica Romana

et in Universitate

1743/1

PARTIS POSTERIORIS

TOMUS.

AVGVSTINI DE VITAE

DEO OPTIMO MAXIMO SACRIFICII

IN CELESTINA UNIVERSITATE

TOPIA ET UNIVERSITATE

et in Universitate

GREGORIO BIGGIO, PUDISSINO

et in Universitate

IOHANNI PHILIPPO BUCHNERO

MOENIO FRANKOPORTANO

et in Universitate

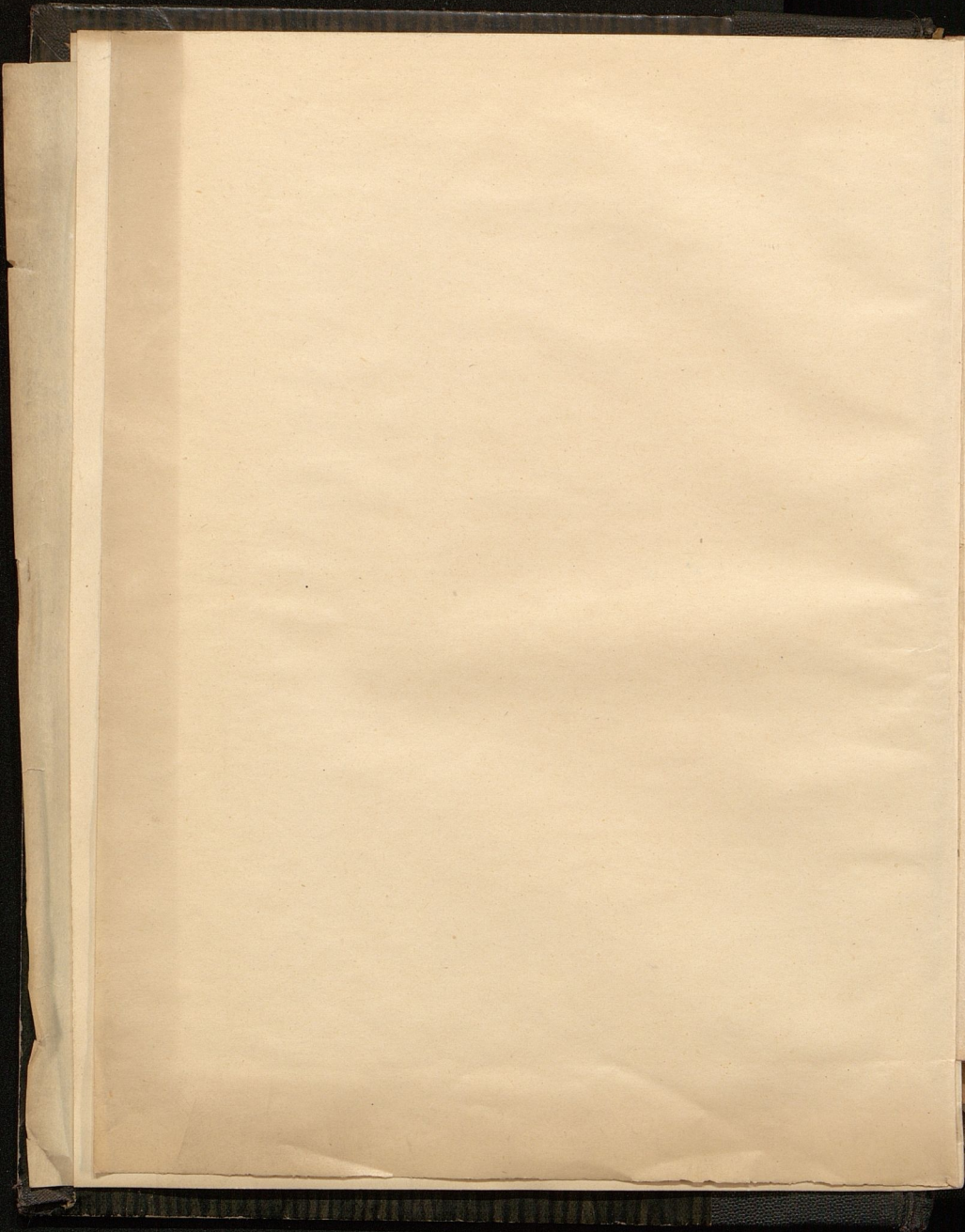
AGENCIATI

JOHANNIS ANDREAE

IN DC. MDC.

EXPLICATIO
L. Quotiens. 15. C. de Rei Vind.

QUAM

1643,4.

Divina favente gratia

EX DECRETO ET
AUCTORITATE NOBILISSIMI
ET AMPLISSIMI Jctorum Ordinis in Illustri In-
clitæ & liberæ Argentoratensis Reipublicæ
Universitate

PRO SUMMIS IN UTROQUE
Jure titulis & honoribus Doctoralibus
consequendis

Publicæ & solenni disquisitioni subjicit

JOH. CAROLUS MÜEGIUS
Argentoratensis

Ad diem 1. Jun. Anno M DC XLIII.
horis locoque consuetis

ARGENTORATI,
Typis JOANNIS PHILIPPI MÜLBII,
ACADEMIÆ TYPOGRAPHI.

Anno M. DC. XLIII.

V I R O

Magnifico, Amplissimo, Consultissimo

DOMINO

GEORGIO GOLLIO

U. J. D. SACRI PALATII COMITI,
Augustissimæ Cameræ Imperialis Advocato
& Procuratori seniori, multorumque Ele-
ctorum, Principum, Comitum & Statuum
Imperii Consiliario, Civitatumque Impe-
rialium Syndico meritissimo, Socero
ac Parenti honoratissimo

Cum thesibus hisce Inauguralibus

Obsequium suum dedicat

Johannes Carolus Mueg.

UNIVERSITÄT ERFURT

Anno M. DC. XLIII

L. 15. C. de Rei Vindicatione.

Quoties duobus in solidum prædium jure distrahitur, manifesti juris est, eum, cui priori traditum est, in detinendo dominio esse potiozem. Si igitur antecedente tempore te possessionem emis- se, ac pretium exolvisse apud Præsidem provin- ciæ probaveris: obtentu non datorum instrumentorum expelli te à possessione non patietur. Erit sanè in arbitrio tuo, pre- tium, quod dedisti, cum usuris recipere: ita tamen, ut perceptorum fructuum ac sum- ptuum ratio habeatur; cum, & si ex causâ donationis utriusque dominium rei vindice- tis, eum, cui priori possessio soli tradita est, haberi potiozem conveniat.

i. **F**requens & quotidiana est hujus legis materia; nullæ enim hodiernis temporibus judicum subfellia magis fatigant quæ- celæ, quàm hæ, quæ de unâ re (immobili præsertim) pluribus in solidum vel obligatâ vel distractâ proponuntur: Dum autem ex hac causâ quisque, cui ea distracta, sibi dominium asserere inten- dit, quod tamen non nisi uni (duorum enim unius rei in solidum dominium esse non posse, Celsus filius ait apud Ulp. in l. 5. §. ult. ff. commod. quippe cum in hac proprietatis quæstione id quod meum est alterius non sit, l. 30. §. 1. ff. de Except. rei jud.) competere potest:

potest: maximo bono publico, ne scilicet dominia rerum in incerto vagentur. l. i. ff. de usurpar. quis hoc casu alteri in dominio praesentendus atque solus dominus dicendus sit h. l. declaratur. Hanc utilitate hujus legis perpensa, permotus praeterea clarissimorum Jurisconsultorum autoritate, Sichardi potissimum, qui hanc legem pulchram sed difficilem, tum & Giphanii qui eam ut nobilissimam omnium sub tit. de R. V. positarum commendat, & ego, cum pro more hujus Academiae laudabili de materia quadam disquisitioni publicae subjicienda deliberarem, eam mihi tractandam & explicandam suscepi, non quidem anxiam, & ad veterum morem alstrictam methodo, cum & ratio temporis angustioris & instituti id non permetterent, sed liberiori & soluta.

2. Summa legis haec est: Re duobus in solidum diverso tempore vendita aut donata, tam in vindicando, quam in detinendo dominio potior est is, cui priori tradita est; etiam eo, cui priori ex causa venditionis aut donationis instrumenta sunt tradita. C. I. A. l. 6. r. 1. §. 9.

3. Inde species facti ita ponenda: Aurelia Philoxena à Titio emit praedium aliquod, id praedium deinde Titius vendit Sejo, & Aureliae quidem possessionem praedii, Sejo vero instrumenta ejus tradit. Vindicat id praedium Sejus ab Aurelia, & instrumenta in vim probandae suae intentionis producit. Aurelia, precibus Imperatoribus oblatis petit se in possessione praedii manu teneri: Rescribunt Imperatores si se possessionem prius emisse, pretium exolvisse, atque eam traditam accepisse probaverit, licet instrumenta ei tradita non sint, eam à possessione expelli non debere. Fore tamen in arbitrio ejus, num ipsum praedium retinere, an vero illud, recepto pretio cum usuris, habita tamen invicem ratione perceptorum fructuum ac sumptuum restituere velit.

4. Scinditur autem commodè in tres partes, quarum prima continet thesin seu generalem definitionem juris, tanquam rationem decidendi in facti specie proposita his verbis: Quotiens duobus in solidum praedium jure distrahitur, manifesti juris est, eum, cui priori traditum est, in detinendo dominio esse potiozem.

5. Ubi

5. Ubi verba **In solidum** innuunt quæri de casu quando totum prædium duobus separatim, ut in l. 9. §. 4. ff. de Publ. in rem act. siue diversis temporibus & contractibus distrahitur. gl. b. si enim à duobus simul, id est eodem contractu, eadem res emitur, siue id fiat affectione societatis, siue citra eam, in communione ii inciderent. l. 31. ff. pro socio. atque tum non in solidum, sed pro parte indivisa singuli emisse censerentur. Quia cū dicimus rem esse communem duorum, non hoc significamus, singulos esse in solidum dominos ejusdem rei, Natura enim hoc non patitur, sed hoc intelligimus, singulos habere partes ejus rei, & quidem indivisas, quæ magis habentur animo quam corpore. Sive, ut verba supr. d. l. 5. §. fin. ff. commod. mea faciam: non quinquam partis corporis dominum esse: sed totius corporis pro indiviso pro parte dominium habere.

6. Ex quo dubium redditur quomodo verba, **Jure distrahitur**, hic intelligenda sint, cū enim is, qui duobus rem eandem diversis contractibus vendiderit, pœnâ falsi coercetur. l. qui duobus. 21. ff. ad l. Corn. de fals. cur hic jure fieri dicitur, quod tamen pœnam meretur? argum. l. 4. C. ad L. Iul. de adult. Hic variè laborant interpretes & in primis glossæ. Accurs. quæ verbum **Jure** explicat id est *bona fide, non dolo malo*, prout Neratius loquitur. l. 31. §. ultim. ff. de act. empr. Cujus speciem tradit Cujac. lib. 13. observ. 31. veluti si venditor in posteriori venditione neque dixisset rem alii venditam esse, neque etiam tacendo dissimulasset priorem venditionem; quibus casibus, priori quidem falsi, d. l. 21. posteriori verò stellationatus crimine teneretur. argum. l. 3. §. 2. ff. de crim. stellion. & l. 36. §. 1. ff. de pigner. act. (à quo tamen dissentit C. l. A. l. 48. r. 10. n. 201. & Hillig. in Donel. enucleat. l. 4. c. 17. in not. l. C. qui utroque casu falsi crimine venditorem teneri putant) sed ingenuè confessus esset, se hereditate dominum effectum vendere posteriori fundum, quem, cū falso opinaretur se esse dominum priori venderat. Sed cum hæc explicatio strictior sit & ad venditorem non dominum unicè & præcipuè pertinens, hic locum sola habere non potest, quippe cum hæc lex ex prima sua latione, prout ea in Codicem Gregorianum l. 3. r. 3 §. 4. relata est, de domino vendente tantum locuta sit.

A 3

7. Alia

7. Alia deinde glossæ explicatio est, quòd quidem in vendentis præjudicium duobus jure, sc. respectu contractus, distrahitur, cum venditor post primam venditionem ante traditionem adhuc dominus permaneat. *l. 11. C. de act. empr.* atque ita validè alienare possit, si præsertim secundum Salicet. h. & Obrecht. *diffusor. de R.V. §. 404.* & reliqua intervenerunt, quæ in contractu venditionis sunt necessaria, resque talis præterea fuerit ut **Jure** id est lege non prohibente distrahi dici possit, secundum Cujac. *in recit. ad l. 9. §. si duobus. ff. de public. in rem act.* puta quod non sit exempta commercio aut omni aut certo. Quà ratione & jure duobus distractum prædium dici, & nihilominus falsi criminè venditor, (nisi prior emptor in solutione pretii cessaverit, ut post Odofr. *in l. venditor. 21. ff. de hered. vel act. vend.* volunt Bald. Salicet. & Jason. h.) teneri, atque etiam civiliter, ob contractus fidem fractam, conveniri potest. *l. 6. C. de hered. vel act. vend.*

8. Verba illa, **Cui priori traditum est**, indicant loqui legem de casu quando utrique prædium traditum est, si enim alterutri (prout quidam volunt) tantum traditum fuisset, tum non rectè aut propriè diceretur traditum priori, quòd uni soli traditum esset: neque hinc distinguitur inter traditionem veram vel fictam: cum enim fictio juris in casu ficto tantundem præstet, quantum veritas in casu vero, æquè hoc procedere putandum est, cum per actum fictum possessio translata est, puta vel per instrumentorum traditionem. *l. 1. C. de donat. l. Maria. 49 ff. solut. matrim. l. 44 §. eum qui 5. ff. de leg. 2.* Vel per constitutum possessorium, ut tenent Jason. *h. l. num. 14.* Roland. à Valle *vol. 1. conf. 19. n. 25.* & Carpz. *Jurispr. for. constit. 33. defn. 15.* vel per signationem. *l. 14. f. ff. de peric. & commod. rei vend.* Jason, *ad h. l. n. 18.* & alios modos.

9. Quod deinde dicitur **In detinendo dominio**, Baldus explicat: *in obrinendo*, rationem reddit Jason h. quia dominium, cum sit juris, detineri propriè non possit, Glossa verò ex antiquo Glossatore Johanne vocem *dominii* pro *possessione* accipiendam videri ait h. & in *l. 2. C. de probat. & l. 78. de V.S.* Magis tamen cum Ampl. D. Bitsch. *p. m. in prel. publ. ad h. l.* dixerim eam pro re ipsà cujus dominium prætenditur, positam videri, quomodo Jul. Pac. eam etiam interpretatur *in l. 2. C. de probat. nu. 18.* idque argumento

mento *d. l. 2.* in qua apud eum, de cuius iure omnino dubitatur, dominium, h. e. res ipsa de cuius proprietate queritur, remanere dicitur, quemadmodum & *in ipsa h. l. n.* ut & alias in iure, ut §. *5. l. de act.* dominium vindicari dicitur, non quod quis proprietatem in se transferri velit, hanc enim jam antea se habere intendit, sed quod rem ipsam sibi restitui petat.

10. Secunda pars continet ipsam hypothesein sive facti speciem, una cum decisione eiusdem, supra à nobis §. 3. relatam. Ejus verba hæc sunt: Si igitur antecedente tempore te possessionem emisse, ac pretium exolvisse apud Præsidentem provinciae probaveris, obtentu non datorum instrumentorum expelli te à possessione non patietur. Erit sanè in arbitrio tuo, pretium, quod dedisti, cum usuris recipere: ita tamen, ut perceptorum fructuum ac sumptuum ratio habeatur.

11. Ex verbis antecedente tempore, patet casum h. l. non esse quando posterius alteri venditum, prius traditum fuisset prædium, sed eum quando illi, cui prius traditum, prius quoque venditum fuisset; neque tamen hæc est ratio decidendi in hac lege, quod ipsa verba prima facie præ se ferre videntur; eum ex eo, quod antecedente tempore se emisse probaverit, inferatur eam à possessione expellendam non esse.

12. Sed hic notandum verbum **Emisse** non tantum de ipso contractu seu conventionione, qui per se quidem perfectus est, simul atque de re pro pretio commutanda convenit, sed etiam de consummatione contractus h. e. de ipsa traditione esse accipiendum, quasi diceretur, ex causa emptionis traditam accepisse: ut notat etiam gl. h. idque probatur tum ex eo, quod ad probationem dominii ex causa emptionis tria concurrere debent: videlicet ipse contractus, traditio, & pretii exolutio, sive alio modo satisfactio.

l. 12. C. de probat. & l. 50. ff. de R. V. Mascard. de probat volum. 1. conclus. 537.

cluf. 337. n. 1. & 2. tùm ex ipfo hoc textu. Ex eo I. quòd aliàs hæc hypotheſis à præmiſſà theſi aberraret, è qua tamen per particulam, igitur, inferitur. II. Ex eo quòd mox dicitur expelli de poſſeſſione non patietur; quo etiam ſignificatur rem emptam fuiſſe ei traditam. III. Ex eo quòd de fructibus ex prædio perceptis & ſumptibus in id factis dicitur. Et denique IV. ex eo quòd etiam in poſtrema parte legis donatio non ſolùm conventionem & promiſſionem, ſed donationem traditione conſummatam ſignificat.

13. Per verba **pretium exolviffe** confirmatur regula illa aliàs tradita, quæ ſingularis in contractu emptionis & venditionis, quòd ſcil. licet ex hæc cauſà reſtradita fuerit dominium tamen non transferatur, niſi vel pretium ſolutum, vel alio modo ſatiſfactum, vel fides etiam de eo habita fuerit, §. 41. I. de R. D. l. 19. l. 53. ff. de contrah. empr. l. 5. §. 18. ff. de tribut. act.

14. Ex verbo **probaveris** dubium oritur cur hic ea quæ poſſidet, titulum & cauſam ſuæ poſſeſſionis probare teneatur, cum tamen aliàs, poſſeſſori neceſſitas probandi non incumbat, ſed etiam ſi ipſe nihil præſtiterit, petitore in probatione ceſſante aut deficiente dominium apud eum remaneat? l. 2. C. de probat. §. 4. I. de interd. l. 24. ff. & l. ult. C. de R. V. fac. l. 4. C. de edend. ſed reſpondetur in caſu h. l. ſecundum emptorem ceu petitorum intentionem ſuam impleviſſe videri, per productionem fortè inſtrumentorum (quorum traditione ut ſupra dictum res ipſa tradita ſingitur, atque per hanc dominium acquiſiſſe l. 1. C. de donat.) Cùm igitur poſſidens ad hanc elidendam, exceptionem prioris nempe traditionis opponere neceſſe habeat, eam quoque utpote cujus reſpectu agere & actrix eſſe videtur, l. 1. ff. de Except. probare cogitur.

15. Quoad verba quæ ſequuntur **Obtentu non datorum inſtrumentorum** gl. 1. verbum non datorum reddit non factorum, atque hunc ſenſum habet, explicante Jaſone ad h. l. n. 45. quòd licet inſtrumentum ſuper contractu non ſit factum, per hoc tamen non impediatur translatio dominii, quæ ſententia licet per ſe vera ſit, cùm inſtrumenta non ſint, de ſubſtantia contract. l. 17. C. de part. & in his res non gerantur. l. 12. C. de probat. quia & ſine his quodaçtū eſt valet. l. 4. ff. de pigner. & hypot. atq. etiam his non intervenientibus venditio facta rata manet l. 10. C. de fid. inſtrum. probabilis tamen eſt, alteram gl. explicationem huic loco magis

magis convenire, quàm verbum instrumentorū accipitur pro instrumentis emptionalibus seu sui tituli, quæ vëditor habebat (qua in l. ult. ff. de pign. act. vocantur *instrumenta auctoritatis*) id est documentis literariis, quibus origo, dominium, & titulus rei venditæ probatur. l. 12. C. de pign. & l. 24. C. de fideicom. quæ cum hâc priori emptori tradita non sint, posterior emptor, cui ea fortè tradita fuerunt, contendisse videtur, ipsam traditionem, priori factam, plenam & perfectam non fuisse. Et hæc est ratio dubitandi hâc in lege.

16. Ex qua invaluit opinio quorundam, quasi venditor necesse haberet etiam ipsa instrumenta auctoritatis emptori tradere, quam hodieque à multis, in Curia & palatio versantibus, perperam teneri ait Salycet. ad l. 48. ff. de act. empr. quæ tamen opinio ex hâc lege non probatur: sed potius reprobatur ex eo ipso quòd hæc dubitandi ratio rejicitur, sicut etiam ex d. l. 48. ff. de A. E. C. l. 24. C. de fideicom. manifestum est, venditorem quidem ad ostendenda vel exhibenda instrumenta auctoritatis emptori teneri si opus sit, non etiam ad tradenda ea.

17. Verbum Possessionis ter in h. l. occurrit: ubi priori loco accipiendum est pro re ipsa immobili possessâ, & quidem in specie pro prædio; sicut aliàs quoque pluribus locis juris nostri usurpatur. ut l. 11. de alien. jud. mur. caus. l. 5. §. 10. ff. de reb. cor. l. 2. C. de probat. hîc verò & infr. ibi possessio soli pro detentione cum animo sibi habendi, sive, cum affectione insistenti suo nomine & sibi ponitur; quæ maximè propria & frequentior in iure hujus verbi significatio est, attestante Cujac. l. 9. obs. 33.

18. Pretium quod dedisti cum usuris recipere) Dubium hic movet gl. quomodo emptor, cui priori res fuit tradita, contra vënditorem ad restituendum pretium evictionis nomine agere possit, cum tamen ei res per sententiam aut actualiter nondum fuerat evicta, quod tamen ut regressus contra venditorem locum habeat, vel maximè requiritur. l. 16. ff. de R. V. l. 37. pr. ff. de Evid. l. 16. ff. eod. Et respondet quidem gl. hîc non agere emptorem ad pretium repetendum, sed id per officium judicis excipiendo repetere: hoc verò cum à significatione verbi recipere longius recedat, quod neque agere nec petere significat, magis arridet Salyceti explicatio, in casu h. l. posteriorem videri priori pretium obtulisse, quam laudat & amplectitur etiam Ampl. D. Bitsch. in prælect. ad h. l.

E

19. Ut

sâ donationis utrique dominium rei vindicetis, eum, cui priori possessio soli tradita est, haberi potiozem conveniat.

23. Eiusq; hic est sensus: quemadmodum si una eademq; res diverso tempore duobus in solidum ex causâ donationis tradita sit, & postea casu quodam possessio amissa, ad aliumque translata fuerit, uterque autem donatarius rem eandem vindicet, Jus & æquum est in vindicando dominio potiozem esse eum, cui priori res ex causâ donationis fuit tradita: ita etiam si una eademque res diverso tempore duobus in solidum ex causâ venditionis fuit tradita, jus & æquum est in detinendo dominio potiozem esse eum, cui priori ex causâ venditionis fuit tradita.

24. Ex causâ donationis) Necessariò hic rursus ponèdum est, donationem traditione fuisse consummatam, cum sine traditione obligatio quidem adversus donatorem, non etiam dominium rei donatæ acquiratur, perinde ut in alia quavis stipulatione, vel etiam in emptione venditione. l. 35. C. de donat. & § 2. l. eod.

25. Utrique dominium rei vindicetis) Casus hic is esse videtur, quòd uterque, & prior & posterior donatarius, & cui priori aut posteriori traditum erat prædium, possessionem ejus amiserit, ad aliumque ea translata fuerit, atque ex hac notandum, non solum tum, cum à se invicem duo emptores aut donatarii dominium, id est rem ex causâ domini, vindicent, hoc jus obtinere: sed etiam tum, cum uterque à tertio possessore.

26. SOLI verbum hic non pro dativo adjectivi solus, quasi uni soli possessio tradita fuisset, accipiendum, quòd tamen velle videtur Giphani, in com. C. ad. h. l. Sed esse genitivum substantivi Solum, ut intelligatur fundus seu prædium.

SOLI DEO GLORIA.

Nobili

NOBILI, PRÆCELLENTI,
atque Eximio Dn. JOHANNI CAROLO
MIEGIO, J. U. Doctorando dignissimo.

*olim contubernii suavitate, nunc affinitatis
necessitudine mihi conjunctis-
simo.*

MIEGIUS ascendit cathedralia ligna secundum,
Dirige tu gressus, CHRISTE benigne. pios!
Tuque THEMIS, vittata comam, redimita capillos,
Illius exorna fronde decente caput.
Sic meruit pietas, candor, durique labores
Undique perpeffi præmia tanta volunt.
Scilicet hoc olim prædixi haud vanus aruspex,
Dum sol exorians vidit & occiduum
Nocturnâ Hunc versare manu versare diurnâ
BALDUM, perque sacram carpere jura viam.
Sic faciet THEMIS alma, scio; Themidosq; Sacerdos
REBHANIUS meritis digna brabeia parat.
MIEGIUS in patriæ vigeat spes certa salutem,
Præclaro SOCERO gaudia multa ferens!

Hoc

*magni amoris exile monumentum
posui.*

Gregorius Biccus U. J. D. Prof. Pandect.
Publ. h. r. Colleg. Jurid. Decanus.

X 2615889

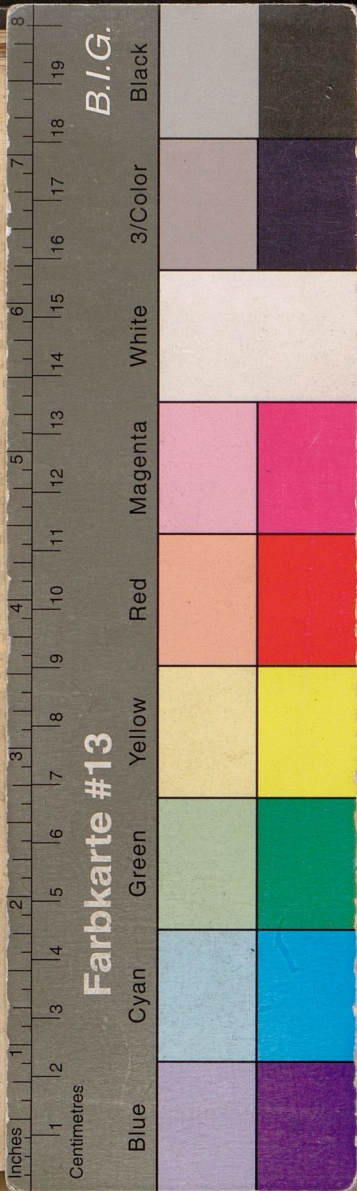
V017

331.)

EXPLICATIO
L. Quotiens. 15. G. de Rei Vind.

QUAM

1643,4.

Divina favente gratia

EX DECRETO ET
AUCTORITATE NOBILISSIMI
ET AMPLISSIMI Jctorum Ordinis in Illustri In-
clitæ & liberæ Argentoratensis Reipublicæ
Universitate

PRO SUMMIS IN UTROQUE
Jure titulis & honoribus Doctoralibus
consequendis

Publicæ & solenni disquisitioni subicit

JOH. CAROLUS MÜEGIUS
Argentoratensis

Ad diem 1. Jun. Anno M DC XLIII.
horis locoque consuetis

ARGENTORATI,
Typis JOANNIS PHILIPPI MÜLBII,
ACADEMIÆ TYPOGRAPHI.

Anno M. DC. XLIII.